

naler. Kortet indeholder tillige oplysninger om, hvilket tjenestesortiment abonnementet omfatter. En abonnent kan således ved hjælp af sit plastkort benytte GSM-systemet i samtlige MoU-lande uden nødvendigvis at medbringe sin terminal. I forbindelse med høringen over lovudkastet har Industriministeriet oplyst, at betalingskortloven foreslås ændret, således at industriministeren kan give dispensation fra lovens kvitteringskrav. Industriministeriet har endvidere tilkendegivet, at »Såfremt de plastkort, som benyttes som adgangstegn til de nye mobiltelefonsystemer, omfattes af betalingskortloven, er det, i følge forslaget, hensigten, at der vil blive meddelt dispensation for disse telefonautomater.«

EF-kommissionens initiativer vedrørende liberalisering af teletjenester har ikke hidtil omfattet offentlige mobile tjenester. Området er udtrykkeligt undtaget fra et kommissionsdirektiv om liberalisering af teletjenester vedtaget med hjemmel i Rom-traktatens art. 90. Direktivet blev meddelt medlemsstaterne i juli 1990. Det må imidlertid forventes, at der fra EF's side på et tidspunkt som udgangspunkt vil blive stillet krav om, at hver medlemsstat tillader mindst to GSM-mobilnetoperatører.

Bla. har Storbritannien, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, Finland, Norge og Sverige truffet beslutning om at tillade to netoperatører på GSM-området.

Af hensyn til de tekniske og frekvensmæssige konsekvenser er det i praksis kun muligt at tillade ét alternativt offentligt, landsdækkende GSM-mobilnet ved siden af de regionale televirksomheders tilsvarende net i Danmark.

To GSM-mobilnetoperatører med selvstændig adgang til at etablere egen radioinfrastruktur vil kunne medføre en væsentlig forøgelse af antallet af antennemaster.

Opstilling af master skal ske under iagttagelse af kravene i miljølovgivningen, herunder specielt planlovgivningen og naturbeskyttelseslovgivningen.

I en række tilfælde må det imidlertid forventes, at de to netoperatører vil have en gensidig interesse i at indgå aftaler om fællesudnyttelse af master, hvorved antallet af master vil kunne reduceres. Hertil kommer, at placering af radionettets antenner i byområder typisk vil kunne ske uden anvendelse af egentlige antennemaster.

Det skal ligeledes bemærkes, at de offentlige televirksomheders master for NMT900-tjenesten (ca. 100 master) vil blive genanvendt til televirksomhedernes GSM-mobilnet.

I industripolitisk og beskæftigelsesmæssig henseende vil en situation med to netoperatører i stedet for

én betyde en beskedent forøgelse af beskæftigelsen ved installation og anlæg i opbygningsfasen.

Forslaget forudsætter, at den alternative GSM-operatør kan opbygge egen GSM-infrastruktur (central(er) og basisstationer).

GSM-systemet er – i modsætning til de i dag kendte mobiltelefonsystemer – bl.a. kendetegnet ved en mulig adskillelse af tjenesteudbyderrollen (bl.a. salg af abonnement) og netoperatørrollen. Begge GSM-operatører må som udgangspunkt forudsættes samtidig at være tjenesteudbydere.

I forbindelse med udstedelse af tilladelse til at etablere og drive et GSM-mobilnet, vil der være en række forhold, der vil skulle reguleres. Først og fremmest skal kunderne sikres et passende tjenesteudbud til rimelige priser. Tilladelse til én alternativ netoperatør vil næppe i sig selv være tilstrækkeligt grundlag for at opnå en sådan priskonkurrence, at regulering af takstfastsættelsen med henblik på at undgå »monopolgevinster« helt kan undgås.

Hertil kommer den regulering, som er nødvendig af mere teknisk prægede årsager. Som eksempler på sådanne forhold kan nævnes udbygningsgrad af GSM-mobilnettet, samarbejde med andre telenet, udbudet af tjenester, frekvensmæssige forhold og forstyrrelsesproblemer.

Udvælgelsen af en alternativ netoperatør vil ske på baggrund af et offentligt udbud. I den forbindelse skal nærmere opstilles en række objektive kriterier for udvælgelsen (eksempelvis udbygningsgrad og -tempo, takstprincipper, tjenesteindhold, servicemål, tilgængelighed og sikkerhed m.v.) med det klare formål, at kunderne skal kunne tilbydes så god og billig en tjeneste som muligt. Den enkelte potentielle, alternative GSM-mobilnetoperatør skal afgive bindende tilbud på opfyldelsen af de opstillede objektive kriterier. Tilbudsgiverne må i den forbindelse kunne dokumentere at være i besiddelse af den nødvendige økonomiske soliditet med hensyn til at kunne leve op til de givne tilbud.

Omfanget og indholdet af sådanne bindende tilbud vil indgå i den helhedsvurdering, ud fra hvilken kommunikationsministeren beslutter, hvem der skal meddeles tilladelsen som alternativ netoperatør. Det bemærkes, at der ikke kan stilles krav om at opnå tilladelse, da ministeren har ret til at forkaste alle de givne tilbud, hvis disse ikke findes at leve op til forudsætningerne i udbudet.

I henhold til den gældende lovgivning og koncessionerne er de regionale televirksomheder eneberegtigede til bl.a. at etablere og drive offentlige mobiltelefon-tjenester i Danmark. Indførelse af konkurrence på GSM-området kræver derfor ny lovgivning.